

Gabriel Marx

Δυσδαιμόνα

Ἐπὶ ἔτη ἀπέκρυπτε τὸ δυστύχημά του καὶ ἀπὸ τῶν στενωτέρων φίλων του, ἀπέφευγε τὴν κοινωνίαν, ἵνα μὴ παρατηρηθῇ ἡ νόσος του· ἐφύλαττε δι' ἑαυτὸν καὶ μόνον τὸ φρικώδες μυστήριον, ἀλλὰ τῷ 1801 ἐκμνητηρεύεται τὸ δυστύχιον του εἰς δύο στενοὺς φίλους του, τὸν ἰστρὸν Wegeler καὶ τὸν ιερέα Amada. Πρὸς τὸν Wegeler γράφει «Διάγω βίον ἀθλιον. Ἀπὸ δύο ἔτῶν ἀποφεύγω τὴν κοινωνίαν, διότι δὲν δύναμαι νὰ συνδιαλεχθῶ μὲ κανένα· εἴμαι· κωφός. Ἐὰν εἶχον ἀλλο ἐπάγγελμα θὰ ἦτο ὑποφερτόν, ἀλλ' ἐν τῷ ἐπάγγελματί μου νὰ κατάστασις εἶνε φρικώδης...» Καὶ κατωτέρω: «Ο Πλούταρχος μὲ ὠδῆγησε πρὸς τὴν ἐγκαρτέρησιν. Θέλω, ἐάν τοῦτο δυνατόν, ζητῶ νὰ περιφρούνησω τὴν εἰρα-μένην, ἀλλ' ἔρχονται στιγμαὶ ποῦ εἴμαι νὰ δυστυχεστέρα τῶν ὑπάρξεων... Ἐγκαρτέρησις! θλιβέριν καταφύγιον! καὶ ὅμως εἶνε τὸ μόνον!»

Ἡ ρεμβώδης υλιψίς τοῦ Μπετόβεν ἐκφράζεται εἰς τινὰ τῶν ἔργων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, εἰς τὴν Ηλητικὴν Σονάταν (*Sonate pathétique* p. 13) τῷ 1799, ίδιας εἰς τὸ Largo τῆς Τρίτης Σονάτας op. 10 (1798) καὶ εἰς τὸ andante

τοῦ διασήμου Septuor (1800), τούναντίον ἡ διαυγῆς Πρώτη Συμφωνία (en ut majeur 1800) εἰκονίζει νεανικὴν ὅλως ἀμεριμνοτάτην.

Ἄιαμφιελώς ἀπαιτεῖ γρόνον ἡ ψυχὴ, ἵνα ἔξοικειωθῇ εἰς τὸ ὄδυνηρὸν λουτρὸν τοῦ πόνου. 'Ο ἀνθρώπος αἰσθάνεται τόσην ἀνάγκην γαρξῆς, ὅταν στερῆται τοιαύτης, ὥστε ἀπαραιτήτως τὴν δημιουργεῖ. Μόνος, καὶ δυστυχῆς, ἐν Βιένην ὁ Μπετόβεν ζῇ μὲ τὰς ἀναμνήσεις τῆς πατρικῆς γῆς· ἡ σκέψις του ἐμβοπτιζεται ἐν τῇ γαληνικίᾳ ἐκείνῃ ἀτμοσφαίρῃ.

Τὸ andante τοῦ Septuor θεωρεῖται χρυσα τοῦ Ρήνου. 'Η Sonate Pathétique είναι ποίημα μελαχροικοῦ ρεμβάδμου εἰς τὰ νεανικὰ ὄντες. 'Η πρώτη Συμφωνία είναι φαιδρὰ, ἀλλ' ἐν ταύτῳ πλήρες ρεμβώδους ὑδυπαθείας, αἰσθάνετοι τις τὸν πόνον καὶ τὴν ἐλπίδα ἐκφράζομεν καὶ ἡγωνίας· ἀλλ' ἦδη ἐν τῇ τοῦ νεαροῦ μουσουργοῦ φυσιογνωμίᾳ διαφαίνεται ἡ ἀκτίς τῆς μεγαλοφύτικς. Καὶ ἡ ἀκτίς ἐκείνη ἐμοιαζει τὸ βλέμμα τοῦ ἀθανάτου βρέφους, τὸ ὄπιον ὁ Boticelli εἰκονίζει εἰς τὴν 'Αγίαν οἰκογένειαν· ἐν αὐτῷ ἀναγινώσκει τις τὴν πλησιάζουσαν τραγῳδίαν.